

[Ministeren for Grønland.]

delens atlantgående skibe, d. v. s. både „Umanak“ og den gamle „Disko“, opfylder disse krav, og af hensyn til passagerers og mandskabs sikkerhed håber vi, at de bevilgende myndigheder også med hensyn til det nye Atlantskib, som er under bygning, vil følge Handelens krav til skibets konstruktion og udstyr.

Den situation, som „Umanak“ kom ud i på sidste rejse, viste klart, at det ville være uforvarligt at slå af på de krav, som Handelen har stillet, støttet af den erfaring, som Handelens skibsførere har indhøstet igennem mange årtiers besejling af Grønland.

Vi ved, at der i Grønlandsfarten — lige så lidt som i anden Atlantfart — ikke kan skabes absolut sikkerhed, men vi henstiller indtrængende til de bevilgende myndigheder, at man i det omfang, det på nogen måde er muligt, imødekommer forslag til betryggelse af sejladser på Grønland.

Det er vor overbevisning, at det med specialbyggede Grønlandsskibe er rigtigt at fortsætte den gennem mere end 10 år udførte vinterbesejling af Grønland.

Det anses endvidere for stærkt påkrævet, at man med hensyn til kystflåden tilstræber en snarlig fornyelse, da det nuværende materiel ikke er tidssvarende, især ikke til den sene efterårssejladser.

Det henstilles endvidere, at der føres en sådan personalepolitik, at tilgangen af unge navigatører, der ønsker fast ansættelse, sikres, så Handelen ikke kommer i den situation, at kun få, modne og i grønlandske farvande kendte navigatører skal bære det store ansvar.“

Denne autoritative erklæring fra samtlige Handelens kaptajner må selvfølgelig tillægges den største vægt, og jeg håber, at der dermed må være skabt ro om det spørgsmål, som det ærede medlem har rejst.

A. Lyng: Jeg takker den højtærede minister for Grønland for svaret, men finder

det ikke er tilfredsstillende på alle punkter.

Jeg anerkender vintersejladserns nødvendighed af hensyn til Grønlands forsyning og udviklingen af Grønlands produktion, og jeg er ganske enig med den højtærede minister i hans betragtninger om dette spørgsmål. Men mit spørgsmål gjaldt forsvaret af at befordre fuldt passagerantal i den strengeste vintertid, og jeg er ikke enig med ministeren i at betragte fragt- og passagersejladserne som en enhed. Jeg synes, at man burde holde en pause i befordringen af passagerer med skib i den strengeste vintertid eller i det mindste indskrænke passagerantallet.

Jeg vil derfor endnu en gang spørge — og jeg understreger, at dette tillægsspørgsmål fremkommer som et bydende krav til min ansvarsfølelse over for de pågældende passagerer — om ministeren ikke kan finde anden udvej for at afvikle passagertrafikken i de værste vinter måneder. Jeg er klar over, at det vil koste penge at gå over til luftbefordring, men jeg finder dette mindre væsentligt i forhold til risikoen for menneskeliv.

Ministeren for Grønland (Kjærbo): Det er åbenbart det ærede medlem hr. A. Lynges sidste rejse med „Umanak“, som har givet anledning til de betragtninger, som det ærede medlem fremkom med. Jeg vil gøre opmærksom på, at jeg har da sejlet ved vintertid, i december 1955 og januar 1956, på den sydvestlige Grønlandskyst med små skibe, oplevet storm i Godthåbsfjorden og sejlet hjem med „Disko“ i en orkan med en styrke af 12 sekundmeter. Det er ikke behageligt, det indrømmer jeg, men det kunne da ikke falde mig ind, fordi jeg har været ude for visse ubehageligheder ved besejlingen af Grønlands vestkyst med små skibe, og på grund af den orkanagtige storm, vi havde på hjemturen med „Disko“, at ville ræsonnere mig frem til, at nu skulle vi indstille vintersejladserne. Det er jo ikke af prestige Grunde eller usaglige Grunde, vi opretholder denne sejladser, det er til gavn for